

MDR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 162. 1 augustus 1942 ging het verbod van de Amerikaanse vakbond van musici in om voor grammofoonplaten te spelen, zolang de maatschappijen niet een deel van de opbrengst in de werklozenkas van die AFM zouden storten. RCA Victor en Columbia hielden hun weigering meer dan twee jaar vol, zodat wij voor onder andere Duke Ellington's muziek zijn aangewezen op radio-uitzendingen en de enkele concert-opnamen die er in deze periode werden gemaakt. De situatie was ook erg nadelig voor de carrière van de zangeres die Ivy Anderson opvolgde, Betty Roché. Anderson had asthma, verliet zomer '42 Ellington's orkest en begon een fried chicken-restaurant in Los Angeles. Betty Roché, 9 januari 1920 geboren in Wilmington, Delaware, was in 1939 naar New York gekomen en had daar in de periode '41-42 gezongen bij o.a. de Savoy Sultans. 17 december 1942 was zij met de Ellington Band via CBS Radio te horen vanuit het Rhode Island State College.

plaat 1

Duke Ellington a/h Orchestra: Mr. Five by five (Raye, DePaul)
B/laatst op omroeper: "Betty R." - 2:36 - Black Jack LP 3004

"Mr. Five by five", Betty Roché op 17 december '42, CBS Radio, uitzending van een date door de Duke Ellington Band. Rond deze tijd begon Ellington aan het schrijven van wat zijn grootste werk zou blijken, de "Black, Brown and Beige suite". Want 23 januari 1943 zou hij zijn eerste concert in Carnegie Hall gaan geven, een optreden van bijna twee-en-een-half uur met centraal daarin die suite van een kleine 50 minuten. Deze hoort u compleet in de volgende aflevering van de NOS Jazzgeschiedenis, die nummer 163 zal dan ook bijna een uur duren. Vandaag een kleine selectie uit ander werk dat op Ellington's eerste Carnegie Hall-concert gespeeld werd. Enkele musici uit het orkest hadden vijf jaar eerder al op dat podium gestaan, 16 januari '38 bij Benny Goodman's eerste concert daar, maar Ellington zelf, uitgenodigd voor de jam-session, net als Count Basie die wel kwam, had het aanbod afgeslagen met de mededeling: de eerste keer dat ik in Carnegie speel zal met mijn eigen orkest zijn. 23 januari '43 was het dus zo ver, en zoals de koloniale, dus Engelse traditie dat wilde, begon een concert in Amerika veertig jaar geleden zo.

plaat 2

Duke Ellington a/h Orchestra: the star spangled banner (F.Scott Key)
1/1 - 1:12 ZEER SNEL WEG - Prestige PR 43004

Fraaie rim shots van drummer Sonny Greer in het Amerikaanse volkslied "The star spangled banner". Sinds twee maanden had de band 4 trompetten: Wallace Jones, Harold 'Shorty' Baker, Rex Stewart en Ray Nance. De drie trombones: Lawrence Brown, Joe Nanton en Juan Tizol. De vijf saxofoons in de volgorde zoals ze vanuit de zaal gezien zaten van links naar rechts: Chauncey Haughton-2e tenor, Johnny Hodges-2e alt, Ben Webster-1e tenor, Otto Hardwicke-1e alt, Harry Carney-bariton. De ritmesectie zat links van de drie rijen blazers Duke Ellington-piano, Fred Guy-gitaar, Junior Raglin-bas, Sonny Greer-drums.

Dat was de nieuwe man

plaat 2 Duke Ellington a/h Orchestra: Portrait of Bert Williams (D.Ellington 2/1 - 3:01 - idem
Duke Ellington a/h Orchestra: Bojangles (Duke Ellington) 2/2 - 3:20 FADEN IN APPL - idem

Dat waren Ellington's "Portrait of Bert Williams" met Rex Stewart-cornet, Chauncey Haughton-klarinet en Joe Nanton-trombone, daarna "Bojangles", dan wel "Portrait of Bill Robinson", met Harry Carney-baritonsaxofoon, Rex Stewart-cornet en Ben Webster-tenorsaxofoon. In de "Black, Brown and Beige suite" speelde Ellington, zoals u volgende week zult horen, nauwelijks solistisch, maar hij had wel een ook geheel nieuw werkje voor alleen ^{zich} zelf/de "Blue belles of Harlem".

*niet correcte info op de plaat

Dat was

plaat 3 Duke Ellington a/h Orchestra: Blue belles of Harlem (Duke Ellington) 5/3 inf. in appl - 6:11* - idem * en WEG in (slot)appl
 "Blue belles of Harlem", de componist-orkestleider aan de piano. []
 Tot slot nu, het slot van het concert.

plaat 3 Duke Ellington a/h Orchestra: Goin' up (Duke Ellington) 6/4 inf. in appl vóór "Thank you" - 3:59 - idem
Duke Ellington a/h Orchestra: Mood indigo (Ellington, Bigard) 6/5 - 4:34 - idem
 "Goin' up" uit de korte film "Cabin in the sky" met Carney op bariton Nanton-trombone, Johnny Hodges-alt, Lawrence Brown-trombone, Ray Nance-viool, Ben Webster-tenor en Rex Stewart-cornet, dan "Mood indigo" met het trio Wallace Jones-trompet, Joe Nanton-trombone en Harry Carney-klarinet. Stil einde van Duke Ellington's eerste concert in de New Yorkse Carnegie Hall, 23 januari 1943. Volgende week de "Black Brown and Beige Suite" - dit was deel 162, NOS Jazzgeschiedenis, MdR.

0 0 0 0 0

NA 113 208

30:43